

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Meditationum evangelicarum pars secunda, hoc est:
Solida, ad discendam & exercendam, ex evangeliis tam
dominicalibus quam festivalibus Christi & sui-ipsius
notitiam, informatio**

Creide, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-126164](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-126164)

De Secundo.

Pergemus nunc ad alteram partem, *2. 21-57 vsiav*, sive notitiam Domini nostri Jesu Christi contemplaturi. Hic nobis meditando proponitur:

I. *Tanquam medicus noster admirabilis*, qui solo contactu, imò verbo omnes morbos fugare potest.

Duo præclara exempla habemus in prælecto Evangelio, cum in leproso, tum in servo Centurionis paralytico. Illum tetigit, & dixit: Volo: mundare. Et confestim mundata est lepra ejus. Hunc verò absens curavit, dicens ad Centurionem: Vade, & sicut credidisti, fiat tibi. Et sanatus est puer in illà horâ.

Ecce, potentissimum medicum & Salvatorem! de quo verè dixit Centurio, quòd ipsi omnia obedire teneantur, sicut sibi servi sui. Sic ille pestilentiam, lepram, paralytin, febrim, aliq; morborum genera nutu tantum accerere potest & dicere: Venite, & venire oportet, & corripere homines propter iniquitatem, Psalm. 39. v. 12. Vel: discedite, & cessare oportet & evanescere. Pater enim cælestis omnia subjecit pedibus ejus, nihil omisso, Hebr. 2. v. 8. Psal. 33. v. 9.

In Insula Cypro olim singularis familia Ophigenum (*από τῶν ὀφίων* sic dicta) fuit, quæ solo contactu, à serpentibus laesos, eorumq; veneno infectos salvavit.

Similiter de Gallia & Angliæ Regibus refertur, quòd strumas, manus contactu, his verbis additis: Tangit te Rex, sancte te Deus, abigere valeant.

In Hispania quoque certa familia fuit, *salvatorum* dicta, quæ canum rabidorum mortiferos morsus curare potuit.

Fides sit penes Autores! Jesus verò non solum sapissimè probavit, unico se verbulo & contactu, omnes nostras infirmitates sanare posse, Psal. 103. v. 3.

Perfæ Mithridatem suum, Ægyptii Hermetem, Arabes Sabilen, Judæi Salomonem commendatum cant. Alii cum Hippocrate, alii cum Galeno faciunt; nos Christum in delitiis habemus, qui velut medicus experientissimus inimicè latentes infirmitates perspicere potest. Est enim cordium scrutator, Act. 1. v. 24. qui novit quod in homine est, Joh. 2. v. 25. Pollet quoque virtute, via ejus parata sunt, & judicia sua in providentiâ posuit, Judith. 9. v. 5. Nec minus proclivis est ad juvandum. Qui enim venit ad eum, non ejicietur foras, Joh. 6. v. 37. Hinc ipse vocat: Venite ad me omnes. Matth. 11. v. 28. Ipse paratus adstat, & expectat nos. Nostrum est, venire, & ejus gratiam accipere, per veram ac vivam fidem, ad exemplum Centurionis & leprosi. Oculi enim ejus respiciunt fidem, Jer. 5. v. 3. Hæc quasi manus est, quâ cor ejus apprehendimus, dicentes cum Jacobo: Non dimittam te, donec benedixeris mihi, Gen. 32. v. 26.

In omnibus igitur ærumnis & miseriis ad hunc medicum properabimus. *In medicorum manibus sanitatis spem habere, bestiale est*, scribit Basilius. Ratio in promptu est: Quia,

Interdum doctâ plus valet arte malum.

At hîc dicere possumus: *In hujus medici manibus sanitatis spem collocare, & rationale, & salutare est*, Sap. 16. v. 12.

II. *Tanquam ministerii commendator venerabilis*. In V. T. Sacerdotum fuit de leprâ

leprâ iudicium ferre. Hinc eum, qui à leprâ absolvi volebat, oportebat sacerdotem accedere, & sacrificia sua afferre, nempe duos agnos immaculatos, & ovem anniculam, absq; macula, & tres decimas simillæ quæ conspersa erant oleo, Lev. 14, 10.

Sicut igitur Sacerdotibus certa pars de sacrificiis ex instituto Dei debebatur, Exo. 29. v. 26. Sic vi legis divinæ partem capiebant, postquam leprosum mundum pronuntiaverant. Hanc ipsi Christus subtrahere noluit, ideò leprosum ad Sacerdotem ablegavit, ut ministerium reverenter habere disceret, quod fortè hæctenus despexerat, siquidem Deo familiare fuit, contemptum Ministerii sacri leprâ punire, ut exemplum Miriam probat, Num. 12, 10.

Observent hoc Auditores, ut faciant, quod pare est:

1. *Spiritualiter.* Quod si in locum confessionis veniunt, non abscondant peccata: Sed confiteantur ea coram Deo, & Ecclesiæ ministro, si à spirituali leprâ absolvi, & remissionem peccatorum consequi velint. Hanc enim Deus gratiam absolutioni impertivit, ministrisq; suis, Ecclesiæ Pastoribus potestatem ligandi & solvendi dedit, Matth. 18. v. 18. Quemcunque itaque conscientia ob commissa peccata angit, ut cum Davide queratur, Psal. 38. v. 5. Is ostendat se Sacerdoti, confitendo peccata sua, tum solatio verbi divini eum eriget, & absolutionem annuntiabit, verbis Christi: Confide fili mi! Confide filia mea! remittuntur peccata tua! Hoc saluferum gratiæ medium est, omnibus corde contritis destinatum, ideò non despici, sed cum gaudio & animi solatio usurpari debet, Psal. 32. v. 3. 5.

2. *Corporaliter.*

1. *Per reverentiam,* 1. Tim. 5. v. 17.

2. *Per Obedientiam,* Hebr. 13. v. 17.

3. *Per beneficentiam.* Minister verbi ille est, qui te quotidie verbo Dei crudit, ut crescere possis in agnitione Dei, in quâ vita æterna consistit, Joh. 17. v. 3. Tui causâ scrutatur scripturas, Joh. 5. v. 39. Tui causâ cor suum tradit ad vigilandum diluculo ad Dominum, & in conspectu Altissimi deprecatur, Sir. 39. v. 6. Tui causâ concionando & meditando corpus affligit, Eccles. 12. v. 12. Quinimò propter te sæpè vitâ periclitatur, pestiferis morbis grassantibus, ut Aaron, Num. 16. v. 47.

Ut breviter complectar: Nemo illo carere potest. Ipse præsto tibi est in nativitate, & baptisimo te tingit. In vitâ quando te doctrinâ instruit, & solatio reficit, in morte, quando viatico te sublevar, & tandem corpus in dormitorium suum deducit. Agnosce hoc gratâ mente, ut reciprocâ gratiam referas. 1. Thess. 5, 12. Gal. 6. v. 7.

III. *Tanquam fidei remunerator incomparabilis.* Leprosus eras Judæus, Centurio verò ethnicus, quia autem uterque fide firmâ præditus erat, utrumque Christus amore complectitur, & precatio eorum annuit.

Hinc apparet, quòd Deus personarum acceptor non sit, sed in omni gente, qui timet Deum, & operatur justitiam, acceptus sit illi, Act. 10. v. 34. Omnia in fide sita sunt, ea est res omnipotens, cujus virtus inestimabilis & infinita, ut B. Lutherus scribit. Per hanc Christum induimus, Gal. 3. v. 17. ut in cordibus nostris habitet, Ephes. 3. v. 17. Per hanc regeneramur, Col. 2. v. 12. Per hanc

Di.

Diabolo resistere, 1. Pet. 5. v. 9. mundum vincere, 1. Joh. 5. v. 4. & tandem vitam æternam consequi valeamus, Joh. 3. v. 16.

Quinimo Deus fidem temporali sæpe benedictione remunerat. ut exempla leprosi & Centurionis Capernaïtici probant, quorum uterque fidei vim sensit, & auxilium desideratum à Christo impetravit. Sic fide Enoch translatus est, ne videret mortem, Gen. 5. v. 29. Fide Noah ultra annum in arca inter bestias servatus est, Gen. 7. v. 1. seqq. Fide vocatus Abraham, obediuit in locum exire, quem accepturus erat in hæreditatem, & exiit, nesciens, quo iret, Gen. 12. v. 4. Fide Sara sterilis virtutem in conceptione seminis accepit, etiam præter ætatis tempus peperit, Gen. 21. v. 7. Fide superavit Jacobus Angelum Jehovaham,

Gen. 32. v. 28. Fide Israelitæ transierunt mare rubrum, Exod. 12. v. 22. Vide Heb. 11. v. 1.

Propterea genuinis Christianis incumbit, ut fidem sibi acquirere studeant. Et quia illa venit ex auditu, auditus autem per verbum Dei, Rom. 10. v. 17. sedulo concionibus intersint, quo scintillam fidei resuscitent ne exstinguatur, 2. Tim. 1. v. 26. Sic Deus incrementum dabit, eosque instaurabit, confortabit, roborabit, fundabit, 1. Pet. 5. v. 10. ut militent bonam militiam, habentes fidem & bonam conscientiam, 1. Tim. 1. v. 18. Et tandem finem fidei, salutem animarum reportent, 1. Pet. 1. v. 9.

Concedat id nobis Deus ex gratia, per filium suum Jesum Christum, servatorem nostrum, Amen.

Dominica IV. Post Festum Epiphaniae.

Evangelium Matth. 8. v. 23. --- 27.

EXORDIUM.

Cum Deus justissimus primum mundum diluio perdere vellet, quod multa malitia hominum esset in terra, & Spiritus Sancti correctionem non admitterent, Noë ex instituto divino arca fabricanda erat, trecentorum cubitorum longitudine, in quam intraret, cum suis Ex cunctis quoque animantibus universæ carnis, par in arcam introducere tenebatur, masculini sexus & foeminei, ut hoc ipso genus humanum, & genus cæterorum animalium conservari, & post diluvium propagari posset. Gen. 6. v. 14.

Hæc arca typus Ecclesie fuit, ut ipse Apostolus Petrus confitetur, 1. Pet. 3. v. 20.

Quicquid extra arcam erat, five homines five pecora erant, id omne in aqua diluvii suffocabatur, solus Noë remansit, & quæcum eo erant in arca, Gen. 7. v. 23. Sic extra Ecclesiam nulla salus est: Quid enim mihi de iis, qui foris sunt, judicare? inquit Apostolus, 1. Cor. 5. v. 12.

Arca Noë non habebat vela, remiges, aut nauclerum, sed Deus gubernabat, & ducebat eam manu sua, quorsum placebat, Sap. 14. v. 6. Sic Ecclesia non viribus nititur humanis, aut carnalibus: sed Dominus spes ejus, & altissimus refugium ejus, Psal. 91. v. 9. nam vana salus hominis Psal. 60, 13.

K 3

Seq